

AL MEU COSÍ

*En Lluís Roura i Villaret
i Na Mercè Sala i Font,
amb motiu de llurs desposoris*

Mirava un jorn, amb goig, la Plana riallera
de Vich des d'una serra, balcó del seu orient,
a l'hora en que somriu la ullada matinera
del sol, que deixondint se, sa llum dorada exten.

Sentat dessota un roure, oi la melodia
de cants de cadeneres, pinsants i rossinyols
dansant dins son brancatge formós que reverdia
atret per la cantúria d'aquells aucells tan sols.

Lluís roure d'Arbucies, el sol de la grandesa
avui daura tes branques florides i es empen-
ta soca amb nova sala rebrols donarà llum.

El fruit d'eix desposori, si cal, que'l beneixi
el Bon Jesús, i aqueixa unió qu'es santa us deixi
fruir la pau eterna i el goig que no és consum.

LLUÍS G. PONS, Pvre.

Arbucies. 25 maig 1929

EL MEU PASSEIG

A Na Ll. ...

Esplé de torres descompasades,
—d'istils ingenus i enlairats—
i totes elles són perfumades
de flors i arbrets, —jardí encantat

A ne l'altre banda una filera
d'arbres esquius, grocs i eixuts
tanquen les fites de la quimera
que va teixint la joventut.

I quan s'esvaeix tímid el dia
i fuig suau com la recança
vessa el passeig de lassa alegria
i sent el cor esgarri-fança.

No gaire lluny té un subtil panteig
la mar blava com la ventura,
i vas caminant copsant l'oreig
que sala el desig que el cor fretura.

ATIX